

MAGAZIN

cultural-istoric și de informație

REVISTĂ A ROMÂNILOR DE PRETUTINDENI

Director: Vasile TODI

Redactor-șef: Ștefan TARJOC

Colțul credinței strămoșești

Au face răul, și răul nu te va stăpâni; îndepărtează-te de nedreptate, și nedreptatea se va îndepărta de tine. Fiule, nu semăna în brazdele nedreptății, ca nu cumva să culegi de șapte ori mai mult. Dacă nu ești în stare să stăpânești nedreptatea, nu râvni scaun de judecător. Nu te lăsa târât de două ori în ..... și nu uita să faci milostenie. Nu șovăi să-ți iei o femeie înțeleaptă și bună, căci farmecul ei prețuiește mai mult decât aurul.

ISUS, fiul lui Sirah

FAMILIA

De cum am ieșit din „mâna” Făcătorului a toate, am fost hărăziți a avea pe cineva alături cu femeia, întâmplându-se ceea ce Scriptura înfățișează astfel: „Va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va lipi de femeia sa și vor fi amândoi un trup” (Facerea 2, 24), încât „nu vor mai fi două trupuri, ci unul” (Matei 19, 5-6; Efeseni 5, 31). Căsătoria, ca una ce leagă inșii întreolaltă, reprezintă starea obișnuită pe măsura nevoilor și năzuințelor noastre. Numai aceia pot să i se sustragă, cărora Dumnezeu le-a îngăduit a se dăruia Lui, închinându-l întreaga viață. Așadar, firesc lucru este a se însoți bărbatul cu femeia pentru ca astfel, cu

dragoste îndreptându-se unul spre altul, să trăiască fericiți și întru îndestulare. Dumnezeu a binecuvântat însoțirea aceasta dându-i în același timp o tainică menire: să continue lucrarea Sa în lume prin naștere de urmași. Făpturii i s-a încredințat rolul Făcătorului: să plămuiască viața.

Femeia devine într-acest chip colaboratoarea de cinste a lui Dumnezeu, fapt ce l-a îndreptățit pe un scriitor să susțină că „Dumnezeu nu putea să fie peste tot, de aceea a creat mame” (Lewis Wallace, Ben-Hur, IV, 9). În ce fel se întâmplă lucrul acesta e greu a-l spune. Zilnic vedem cum se naște viața, dar nu ne este lăndemână să-i dăm o deplină deslușire. Având rosturi atât de înalte, e de la sine înțeles că familia trebuie ferită de

ULTIMA CONSTATARE

„În România, numărul proștilor este mai mic decât numărul hoților.”

Silviu BRUCAN

orice tulburări, în primul rând, ce „Dumnezeu a împreunat, nu se cade omului să despartă” (Matei 19, 6). În acest înțeles, adresându-se oarecând corintenilor, Sfântul Apostol Pavel le scria:

✠ NICOLAE
Mitropolitul Banatului
(continuare în pag. a 2-a)

Un mare poet uitat

Pământ

În praful de pe drum din sat.
Pe când eram copil, acasă,
Și mai târziu, mergând la coasă,
Cu-ai mei alături, te-am călcat.

În prafu-aceia cald și moale,
Atâția oameni, din pruncie,
Atâtea veacuri, cu tălpi goale,
Și-au pus pecetea lor pe glie.

Plecat pe plugul cu doi boi,
Pe vreme, cu izbucniri de rob,
Am tras meridiane noi,
Cu brazde negre peste glob.

Și te-am arat, te-am semănat,
Și te-am prășit în veri cu soare,
Și-n țărna ta mi-a curs sudoare,
Și te-am lucrat în lung și-n lat.

Iar tu-ai dat rod și ai hrănit
Și vite, și porumb, și pom,
Te binecuvîntez smerit,
Pământ, plămada mea de om !

Apoi, pe lingă clăi de snopi,
Vreo nu știu câte săptămîni,
Eu te-am călcat cu arma-n mâini,
Iar tu mă-adăpostea în gropi.

Pe-un bulgăre-am pus tîmple grele
De-atîtea vuiete, de cască,
Și te-am cuprins la piept, sub mască,
Pământ iubit al țării mele.

Demonstene BOTEZ

NE-AȚI VÂNDUT!

Ne-ați vândut porcilor, cu tot ce aveam, cu tot ce păstrasem, cu tot ce agonisiseam, cu tot ce ne încumetasem să construim prin muncă disperată și restricții greu de îndurat.

A venit de undeva, din lumea capitalistă pricopsită, o poruncă să se distrugă industria și agricultura românească, devenite concurențiale. Să se dea jos, sub motiv de silnicie, cei ce lucraseră pentru o chibzuită, uneori primejdios de excesivă neatarnare și, punând mâna pe produsul unui secol de străduință, să se facă proașcă în toate rânduicelile economiei și gândirii cuminți românești, în tot ce părea a fi în sfârșit al nostru. Porunca a sunat prin anii '90, prin cercuri oculte, am auzit-o și eu, așa de incredibilă cum părea. Trebuiau doar găsiți niște porci care s-o pună în aplicare, să încurce, să zăpăcească, să sărăcească nația, s-o dea supusă la toate presiunile și vâlătucelile dinlăuntru, la toate injocțiunile acaparatoare din afară. Trebuiau găsiți niște porci, niște fii de slugă, care să facă treaba asta nemernică,

să scufunde nația în abrutizare, confuzie și lipsă de orizont, s-o spurce cu imoralități și

„Sleindu-se la poarta dintâi cinci călindare,
Se pregătea și cerbul de ultima plecare.”

bicisnicii, s-o infecteze cu trivialitate,

Paul EVERAC
(continuare în pag. a 2-a)

SUPOZIȚII NECONFIRMATE – FUZIUNEA LA RECE

Se spune că savanții de vârf ai lumii au descoperit de mult fuziunea

în soarele nostru și care durează de miliarde de ani și va mai dura încă miliarde. Pe Terra avem atîta apă - două treimi din suprafața globului terestru încât o atare energie ieftină, nepoluantă și aproape inepuizabilă ar fi cu avantaje incalculabile. Dacă s-ar cunoaște și s-ar putea stăpâni această fuziune a doi atomi de hidrogen în deuteriu și tritium, cu o emanație de energie colosală controlabilă și utilizabilă. Cu toate acestea se pare că magnații lumii în această descoperire în sertar și vând țigetele la prețuri duble și în curând triple, instaurând pe glob cea mai pașnică și mai mârșavă formă de colonialism, prin care obțin de la cei ce au nevoie de energie cât vor, fără război și fără proteste. De aceea, ca să-și poată pune în aplicare planurile, vor să pună mâna pe toate resursele lumii de țigete și gaze naturale. Au început cu Irakul ce a fost ocupat prin motive închipuite, vor continua cu Iranul și vor sfârși cu Rusia.

Dr. ec. Ștefan TARJOC
(continuare în pag. a 2-a)

ANUL XIII
Nr. 9 (151)

SEPTEMBRIE
RĂPČIUNE

ADRESA INTERNET
http://www.magazinmr.uv.ro
e-mail: magazinmr@yahoo.com

ISSN:
1453-2700

2006

FAMILIA

(urmare din pag. 1)

„Celor ce sunt căsătoriți, poruncescu-le nu eu, ci Domnul: femeia de bărbat să nu se despartă” (1 Corinteni 7,10). În al doilea rând, unindu-se bărbatul cu femeia, Dumnezeu le-a poruncit: “Fiți roditori și vă înmulțiți și umpleți pământul.” (Facerea 1,28).

Trăinicia familiei și nașterea de prunci, constituie îndatoriri pe care Crăciunul le pune în fața tuturor credincioșilor. Sfânta Fecioară Maria, a împlinit ea însăși rânduiala întemeind o familie și născând pe Cel fără de început, pe Domnul nostru Iisus Hristos.

Pilda aceasta se cade să nu o trecem cu vederea. Cei care o nesocotesc își atrag lor osânda, ca unii ce încalcă porunca lui Dumnezeu.

Din păcate sunt însă unii creștini care își destramă căsniciile, de parcă ar fi lucrul de cel mai puțin preț. După ce ca soți și-au jurat unul altuia credință și dragoste, se înstrăinează până într-atât, încât ajung asemenea vrăjmașilor. Cei care odinioară au fost una, se despart și apucă pe cărări diferite.

Alteori, uitând de menirea ce li s-a dat, se împotrivesc la a avea copii, sau mai mult îiucid, fiind încă în pântecul maicii lor.

Cât de mult se potrivesc aceștia „învârtoșaiților la inimă” pe care îi osândește Sfânta Carte (Marcu 10,5), cum și sângherosului Irod de odinioară, care a pus să fie omorâți toți pruncii de-o seamă cu Hristos Mântuitorul!

SUPOZIȚII NECONFIRMATE – FUZIUNEA LA RECE

(urmare din pag. 1)

Se pune întrebarea de ce au lăsat Rusia la urmă și n-au profitat de criza prin care a trecut. Probabil, din cauză că în Siberia resursele sunt mai greu de exploatat și exploatarea resurselor fosile costă mai mult ca în Irak și Iran.

Fiindcă stăpânesc mass-media mondială ne pot face să credem oricând pe cei neavizați de necesitatea pedepsirii Iranului pentru că vrea arma nucleară sau vrea să-i arunce pe israeliți în mare sau pur și simplu, pentru că le exploatează pe femei și le obligă să-și acopere fața. Apoi va ocupa Venezuela pentru că Hugo Chavez e prieten cu Fidel Castro dacă nu va găsi în acea țară “prietenii” să-l arunce de la putere cu ajutorul C.L.A. și mass-media.

Chiar dacă resursele fosile (gaze și țiței) sunt poluante, industria de sonde și conducte în care s-a investit, nu-i lasă să renunțe la această resursă financiară enormă. Așa că, și dacă au la sertar secretul fuziunii la rece, această formă nouă de energie ar implica cheltuieli enorme cu:

- renunțarea la toate investițiile făcute în petrol și gaze (fabrici de utilaj petrolier, sonde plantate, cercetare în domenii, exploatarea submarine, conducte de mii și mii de km, etc);
- renunțarea la toate mașinăriile croite pe motoare cu benzină, gaz și motorină, păcură, etc...
- schimbarea tehnologiilor din toate domeniile bazate 98% pe aceste surse de energie...
- abandonarea totală a suprastructurii de transport (de la conducte la vapoare) și la fabricile de acest gen;
- abandonarea profiturilor potențiale de la terenurile petroliere și gazeifere până la bursele de aceste resurse energetice.

La fel de importantă e și puterea ce o dă posesorilor deținerea acestor resurse de resurse neregenerabile și posibilitatea, practic nelimitată, de a obține profituri din creșterea continuă a prețului acestora.

NE-AȚI VÂNDUT!

(urmare din pag. 1)

să-i surpe temeiurile în numele unui așa-zis progres, adică al unei aserviri cât mai totale capitalului străin. Trebuiau găsiți și gădilați niște porci la setea lor viermănoasă de mărire, la boala fără soț de a conduce și a fi slăviți și cunoscuți public pentru tot ce grohăie, la foamea lor porcină de avere și de lux prea puțin muncit, la lingoarea lor porcească după veresie și arbitrar la libidoul lor porcesc lăsat slobod să coțăie, fiind gădilați sub burtă și sub coadă, adăpați cu mocirlă de bani și păsă de acareturi, plimbați să vadă și să guițe pe la neamurile sus-puse din Occident, lăudați și scărpați cu bățul la șoricium lor gloduros, la rapănul lor de pachidermi selecționați să-și vândă țara, dând de pământ, la poruncă, cu tot ce ar putea crește și rodi în curtea omului cinstit, cu orice gând patriotic atingător de trecut, cu tot ce rămăsese după atâtea dezastre sănătos și cu puțință. Trebuiau puși râtani deschiși șperțului și tranzacției oneroase, ruinătoare de lucru public pentru cocina lor privată, nepăsători la irosire, la boală, la disperare, dând cu râtul ce se putea scurma peste ei, lăsând devastarea slobodă și acoperind-o cu o horbotă de discursuri savante. O, ce frumos au

PREȚUL IUBIRII - TRĂDAREA?

“... dacă dragoste nu am, nimic nu sunt”
(Sf. Ap. Pavel, I Corinteni, 13, 2)

Cel mai prețios dar pe care Dumnezeu l-a oferit sufletului omenesc este iubirea, fără de care nimic nu ești. „Dragostea îndelung rabdă, este binevoitoare, dragostea nu pizmăiește, nu se laudă, nu se trufește, ..., nu se aprinde de mânie, nu gândește răul, ..., ci se bucură de adevăr” (Sfântul Apostol Pavel, Epistola întâia către Corinteni, Cap. 13, v. 4, 5, 6).

Dumnezeu atât de mult l-a iubit pe om încât a trimis pe Fiul Său să se jertfească pentru viața lumii. Iubirea însă a fost trădată și atunci și întotdeauna și înainte de Golgota și după, trădarea ei se perpetuează mereu. Lumea și-a jertfit cei mai buni fii, pe cei care au iubit-o. Pe drept cuvânt spunea Petre ȚUȚEA: „Am stat 16 ani în temniță pentru un neam de ignorați”, pentru neamul pe care l-a iubit cum nu au făcut-o mulți.

Este trădată iubirea părinților, iubirea soților și a soțiilor, iubirea fraților, iubirea celor care și-au jurat credință, din rațiuni greu de înțeles, trădarea lăsând în locul iubirii o mare durere sufletească și mă întreb resemnat: Oare există iubire cu adevărat? Cred că iubirea adevărată există doar la Dumnezeu care se confundă cu ea. El nu a trădat, nu a mințit, nu a gândit răul, El a iertat, l-a iertat pe Iuda, pe tâlharul de-a dreapta sa, pe femeia desfrântată, pe cei care l-au răstignit.

Iubirea este un dar divin pe care omul nu este capabil să-l gestioneze, iar durerea trădării poate fi alinată doar prin forța rațiunii. Omul rațional trece peste încercări dureroase și iartă, lăsând cale liberă celor ce jertfesc iubirea înlocuind-o cu interesul, în timp ce omul instinctual se lasă pradă disperării asemenea lui Iuda sau răzbunării asemenea lui Otello.

În ceea ce mă privește, am trădat și am fost trădat în iubire și mi-am dat seama că totul se plătește.

Se scot azi dosare cu informatori, se scotocește prin cele mai întunecoase unghere ale trecutului fiecăruia și-mi zic: Doamne, ce bine că nu au fost întocmite și dosare în care să se afle consemnate și iubirile trădate, pentru că atunci ar fi cu adevărat ziua cea de pe urmă. Câte jurăminte călcate, câte promisiuni neonorate și câte minciuni ar fi vădite. Minciuna, sperjurul și trădarea ne-au însoțit ca niște umbre și în Sfintele Altare; iată triumful demonic ce ne-a pândit timp de 50 de ani.

Acum a sosit vremea căinței, vremea plății păcatelor noastre și trebuie să o acceptăm cu demnitate, cu demnitatea tâlharului răstignit în dreapta lui Iisus. Fiecare trebuie să ne ducem crucea pe drumul Golgotei proprii fără patimă, iertând pentru a fi iertați. Scuzele nu mai au nicio valoare pentru că totul se plătește pe pământ și în cer, așa că eu nu voi judeca pe nimeni în afară de mine și cu atât mai puțin nu voi condamna. Adevărul, ca și iubirea, vor fi mereu trădate, dar adevărul, ca și iubirea, nu pot fi mințite la infinit; ele sunt atributele lui Dumnezeu.

Vine o vreme când rațiunea primează sentimentului și când cu demnitate trebuie să te retragi, lăsând drum liber spre viitor celor pe care îi iubești și păstrând în suflet doar clipele frumoase, ca pe un șirag de perle prețioase ce nu trebuie să se risipească.

Am văzut sportivi, oameni politici și preoți de excepție care s-au retras cu demnitate pentru că nu au acceptat nici să trădeze și nici să fie trădați. L-am văzut pe Gheorghe HAGI retrăgându-se fără să plângă, lăsându-ne pe noi să plângem după el, dar exemplul cel mai ilustrativ rămâne dreptul Iov. Sunt oameni care au înțeles să se jertfească pentru iubire din iubire, dar din păcate sunt puțini.

Iubirea pentru Biserica ce mi-a dat un rost în viață mi-a impus să mă retrag. Iubirea pentru semenii pe care nu vreau să-i dezamăgesc mi-a impus același lucru. Iubirea îmi impune să mă dau la o parte din fața celor pentru care nu mai pot fi ceea ce am fost odată, pentru că nu vreau să-i trădez și nici nu doresc să mă alunge. Cât de greu îmi este, o știu doar eu; acesta este prețul pe care îl înțeleg să-l achit.

Fără iubire nimic nu ești și spre nimicul din care am venit ne vom întoarce, cu bunele și relele pe care le-am făcut, iar eu nu vreau să trădez iubirea și adevărul până la sfârșit. Nu înseamnă că am renunțat la luptă, la lupta cu mine însumi, ci doar că doresc să nu mai stau în calea nimănui.

Pr. Ioan BRÂNZEI

învățat să grohăie și să rânjească la popor acești nemernici, și să facă din jocul lor o distracție națională, grețoase geamparale pe ruinele a tot ce a fost cândva vlagă, dezinteres, generozitate.

Ați fost prăsiți din mame române, fi-le-ar hoitul în veci neizbăvit, ca să ruinați și să închideți toate porțile oborului nostru productiv și să le deschideți în schimb pentru pitaci otrăviți, tuturor poftelor și fățarniciilor venetice. Bălăciți în zloata demagogiei și în zoaiile oportunistului fals numit simț politic, ne vindeți, pentru desfătarea balelor voastre, și mormintele părinților și tot ceea ce a fost îndemănare și cheag natural. Ați pustiit țara, exportând-o cu ghiotura, sterilizând-o de urmași, tăind-o de la munca cu folos, demorlizând-o. Produsele lăcomiei voastre și-n loc de progres, jegul vostru moral împute locul.

Ce ați dat pe mai nimic nu se mai întoarce, iar țara istovită se va înstrăina cu totul, stând să se prefacă într-o colonie netrebnică pentru jupânii care v-au căftănit. Un popor cu judecată naivă, dacă nu idioată, a avut mereu încredere în porcii de voi, păcălit cu șprițuri și bombonele amăgitoare, tâmpit de șmecheria cu care l-ați cocoșat și orbit.

Dar poate va veni și un Ignat cândva, să vă prefacă în mezaluri: să vă înghită la zi de praznic, și să vă borască a doua zi, răzbunându-și rușinea de a fi fost trădat în halul acesta!

Părintele Arhimandrit Arsenie Papacioc

“Când capeți un răspuns, te << luminezi >>. Când pui o întrebare, în schimb, luminezi lucrurile.”

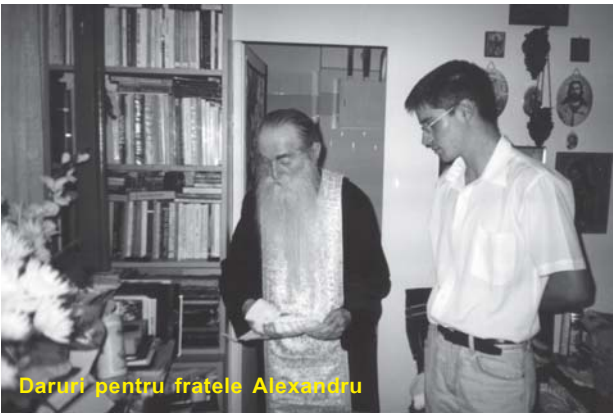
Constantin NOICA

Lunecăm pe topoganul istoriei și sub transparența disperării nu se întrezărește speranța.

În 16 ani de vânzoleală spirituală, românul și-a pierdut încrederea în armata pe care nu o mai are și în școala care nu mai este. Neamul Românesc trăiește într-o promiscuitate completă, în care tot mai mulți copii habar nu au cine le este tatăl și tot atâtea femei cine le sunt bărbații. La asemenea răspântie, Biserica rămâne singurul fundament al salvării. Vine un moment când toate hainele lumii cad, când nimic nu te mai uimește. În astfel de clipe, doar Sfinții Părinți ne pot salva, învățându-ne cum o cădere în genunchi să poată sfârși o rugăciune, cum lucrurile contra cărora nu avem nici o putere să n-aibă nici o putere împotriva noastră.

V. Todiu

– Prea Cuvioase Părinte Arsenie, primindu-mă astăzi împreună cu fiul meu Alexandru într-o chilie mai caldă decât cel mai

Daruri pentru fratele Alexandru

bogat palat, vă întreb cu lumească curiozitate dacă dumneavoastră aparțineți prin naștere prea chinutului Neam Aromân? Și vă întreb din două motive, din care unul ar fi acela că dacă sunteți aromân atunci bucuria noastră vă alătură celorlalte patru mari personalități pe care neamul aromânilor le-a dăruit creștinismului și anume: Maica Tereza, uluitorul erudit Scrima și patriarhul Athenagoras.

– Și al doilea motiv?

– Al doilea ar fi că în acest microunivers duhovnicesc, se întâlnesc în pacea țării căreia îi aparținem, trei generații de aromâni.

– Am fost invitat, acum un număr de ani, să vorbesc la București unor studenți. M-am dus cu plăcere și am vorbit patru zile. În acest timp am acordat un interviu televizat domnului Arachelian, pe care din începutul emisiunii l-am avertizat spunându-i așa: domnule Arachelian eu sunt aromân de origine. Și, imediat după emisiune m-am trezit cu doi preoți. Distinși, serioși preoți, macedoneni care, auzind mărturisirea făcută în emisiune, mi-au propus să mă facă patriarhul aromânilor cu sediul la sârbi. Eu le-am spus: „Domnilor nu-i cunoașteți pe greci?” Apoi venind valurile de necazuri peste sârbi s-a mai întârziat

“E mare meșteșugul să fi om”

următorul contact. Apoi eu cunosc foarte puțin dialectul pentru că părinții mi-au murit când eram mic. Pe bunicul, care a venit din Macedonia cu mii de oi nu l-am apucat.

– Un om bogat.

– Da.

– În jurul oierilor foarte bogați, se nasc povești frumoase.

– Așa este. Povesteau oamenii că în Ialomița unde s-a stabilit bunicul, a venit un om să-i ceară voie să-și pască și el oile pe pământurile bunicului meu. „Câte oi ai dumneata?” „Șaptezeci”, i-a răspuns omul. „Paște-ți oile liniștit că eu, numai câini am șaptezeci”. Amintire frumoasă, dar din păcate eu nu mi-am cunoscut bunicii nici dinspre mamă nici dinspre tată, iar de părinți am rămas orfan de mic.

Și revenind la macedoneni, nu demult au mai venit la mine cu politețe și evlavie, din dorința de a înălța o catedrală a aromânilor la Constanța și de a mă ruga să merg acolo. Să vedem...

– Despre Andrei Scrima un arhimandrit german ne-a evocat ca martor ocular, evoluția strălucită la Conciliul Vatican II.

În rândul marilor duhovnici ai monahismului românesc de astăzi, la loc de primă importanță se află și Arhimandritul Arsenie Papacioc, duhovnicul Mănăstirii Sfânta Maria - Techirghiol, Constanța. Iscușița, blândețea și înțelepciunea duhovnicească a Prea Cuvioșei Sale l-au făcut cunoscut în întreaga țară ca un mare părinte și povățuitor de suflete pentru toate vârstele și categoriile de credincioși.

Născut la 15 august 1913, în comuna Perieți, Ialomița, în anul 1949 primește tundera în monahism la Mănăstirea Antim - București, pe seama Mănăstirii Sihăstria - Neamț, având ca naș pe Protosinghelul Petroniu Tănase. Un an mai târziu, la 26 septembrie 1950, este hirotont preot pe seama Mănăstirii Slatina - Suceava, unde se nevoiește câțiva ani ca duhovnic, egumen și ucenic al Părintelui Cleopa Ilie, starețul acelei mănăstiri.

După mai mulți ani de închisoare și prigoană a fost un timp preot paroh în Ardeal, apoi stareț la Mănăstirea Cheia și duhovnic la Mănăstirea Cernica. Iar din anul 1976 este duhovnicul Mănăstirii Sfânta Maria - Techirghiol.

*Arhimandrit Ioanichie BĂLAN
Sfânta Mănăstire Sihăstria*

Din păcate, mulți dintre noi nu cunosc nimic despre acest lucefăr al înțelepciunii cum îl prezenta părintele Cleopa, ori despre felul smerit cum trăia pravila de monah răsăritean după contactul sofisticat cu alte tradiții religioase.

– Andrei Scrima a fost fiul meu duhovnicesc. A plecat din România cu mare greutate. Merită subliniată plecarea lui. A venit atunci un filozof indian. Întâmplător a venit. A locuit la Patriarhie. Cine să cunoască limba oaspetelui? Scrima a hotărât patriarhul. Scrima, dragă domnule Vasile, cunoștea toate limbile Europei, araba și sanscrita.

– Îmi cer scuze că vă întrerup dar nu vreau decât să evidențiez această capacitate rarismă a lui André, cum l-au numit francezii, cu observația lui Radu Bercea care spunea că dacă a ști limba sanscrită înseamnă a avea un

contact autentic cu acea limbă, a te lăsa inspirat de ea în propria-ți fecundă hermeneutică atunci „da”, Scrima știa sanscrita.

– Exact. Indianul, fascinat că un reprezentant al Patriarhiei Române vorbește limba sa perfect, nu ezită și îl invită în India. Sigur apar în calea plecării lui tot felul de greutăți. Dar, la intervenția personală a lui Jawaharial Nehru, Scrima primește pașaportul necesar deplasării. Era atât de smerit încât, odată, l-am văzut suferind. L-am întrebat ce s-a întâmplat și mi-a răspuns că s-a mândrit într-o anume împrejurare. Frate Andrei, i-am spus, poate a fost mai mult o bucurie decât o mândrie. Și el, înțelept, s-a mai liniștit.

– Atunci, noi aromânii să ne bucurăm doar că cel care a avut un rol hotărâtor la întâlnirea dintre patriarhul Athenagoras și Papa Paul VI, la Ierusalim era aromân.

– Exact. Să nu ne mândrim. Este mulțumitor că avem cu ce ne bucura. Că avem pilde.

– Fără îndoială. Prea Cuvioase Părinte, Scrima a studiat filozofia, matematica și teologia la București. A fost asistent al Profesorului Anton Dumitriu – autorul primului tratat de logică polivalentă din lume – care, vorbind despre Scrima spunea: „Era un geniu”. Și o astfel de confirmare, vine din partea unui domn profesor, în preajma căruia, nu puteai scoate un cuvânt „alături”.

– A fost. Are dreptate profesorul Dumitriu. Între 1957 și 1959, e doctorand la Benares în India. Ei bine, înainte de a primi bursa în India, eram la o mănăstire în Bucovina. Acolo, se făceau prin împrejurimi cercetări arheologice. Se descopereau morminte vechi cu oseminte. Vedeai omul, ce e omul! Și înaintea plecării lui în India i-am spus așa: „Andrei, prefer să te bag într-o groapă din asta decât să schimbi ortodoxia în India. În drum spre India, s-a oprit o lună de zile în Franța la invitația unei personalități bisericesti din Apus.

– După acea oprire l-a numit Apusul „Fratele nostru din Răsărit, inteligent și frumos ca un serafim”?

– Da

– Iată că veni vorba de Apus. Prea Cuvioase părinte Arsenie, ecumenismul încotro?

– Problema este actuală. Sunt cu totul împotriva ecumenismului. Ca să te împaci, trebuie să faci compromisuri. Ca să faci compromisuri trebuie să cedezi. Iar eu în materie de adevăr, nu pot admite compromisul. Hristos ne învață așa!

Vasile TODIU
(va urma)

România, capitala Statului Federal Euroasiatic?

Problema care apare și care ne afectează cel mai tare pe noi, românii, este aceea că tot liderii sionisti intenționează să realizeze refacerea Statului Israel pe teritoriul României după desfășurarea celui de-al Treilea Război Mondial Israelul ar deveni astfel Capitala Statului Federal Euro-Asiatic și probabil, viitoarea capitală a Statului Planetar.

Cui nu-i vine a crede îi recomand să citească "Cucuveaua cu pene roșii" de Ion Costin Grigore, în rândurile căreia se găsește un fragment autentic al unui discuții interceptate de fosta Securitate română, în care fostul șef-rabin al cultului mozaic din România, Moses Rosen, predă cu limbă de moarte tes-tamentul progra-matic sionist către discipolul său:

"RABI: - Să nu uiți că, prin revelația regelui David, pământul României a. fost ales ca loc de pace pentru neamul lui Dumnezeu!... Nimic nu este prea mult, nici chiar împlinirea parabolei broaștei, pentru pacea copiilor lui Israel!... Luptă și cucerește pământul făgăduinței!..." (pag. 20).

Logica este perfectă: România, va fi locul de pace al "poporului ales" pentru că nimeni nu va întinde mâna să salveze "insula de latinitate.dintr-o mare slavă". Dar misterul acestei manevre oculte rămâne mister doar pentru ignoranți."

Înainte de a face câteva comentarii voi prezenta Nota Securității la care se referea scrisoarea de mai sus:

Nota Nr. 0023157 din 28 august 1989

Din ascultarea, prin sondaj, a posturilor instalate în acțiunea "Cristalul-89" a rezultat că, în ziua de 23 august a.c., obiectivul "RABI" a primit vizita unui necunoscut (din motive tehnice va fi numit BAZA UNU) cu care, după ce s-au salutat ceremonios, folosind și formula "shalom", au continuat discuția în limba ebraică (unele expresii au fost amestecate cu idiș, iar altele chiar în limba română):

Haim Herzog, președintele Israelului, și Dr. Moses Rosen, 29 iunie 1990

RABI: - Mi s-a spus fiule, că inițierea ta este desă-vârșită!...

BAZA UNU: - Eli, Eli!... Așa cum nimic nu este întâmplător, nimeni nu pătrunde întreaga taină a Protocoloalelor inspirate de regele nostru David!...

RABI: - Privește și spune-mi ce vezi!...

(Nota traducătorului - N.T.: Obiectivul, împreună cu musafirul său, vizionează la televizor grandioasa demonstrație a oamenilor muncii

prilejuită de sărbătorirea zilei de 23 August).

BAZA UNU: - Protocolul întâi, Rabi: "Oamenii cu instincte murdare sunt mai mulți decât cei cu purtări alese; deci, cele mai bune rezultate se obțin conducând oamenii prin violență și teroare, nu prin discuții academice!..."

RABI: - Corect!... "După legea naturii, dreptul constă în putere!..."

BAZA UNU: - "Libertatea politică este o iluzie, nu un fapt real!... Politica nu are nimic comun cu morala!..."

(N.T.: - Rezultă că interlo-cutorii citează din documentul intitulat "Protocoloalele înțe-lepților Sionului" elaborat de Marele Congres Sionist care a avut loc la Basel, în Elveția, în anul 1897. De aceea, și în continuare, citatele vor fi marcate cu ghilimele).

RABI: - "Scopul nostru este să posedăm puterea!"...Trebuie distruse religia și autoritatea goimilor!... (N.T. - "Goimi" este un termen zeflemitor folosit de mozaici la adresa creștinilor).

BAZA UNU: - "Marile calități populare, sinceritatea și onestitatea, sunt vicii în politică!..."

RABI: - Nu mai e mult și se împlinește un veac de înțelepciune!... Nu trebuie să trecă fără dărâmarea creștinătății!... Spune-mi ce vezi!...

BAZA UNU: - Rândurile doi și trei din tribuna oficială!... Protocolul doi: "Administratorii aleși de noi din public, pe baza înclinațiilor lor slugarnice, vor deveni ușor niște pionii în jocul nostru, în mâinile specialiștilor noștri!..."

RABI: - Nu, fiule!... Abia uitându-te la ei, poți să vezi ce e în rândul întâi!... Acolo, în mijloc!...

BAZA UNU: - Ea? E de-a noastră? Chiar și ea?

RABI: - Nu trebuie să te mire nimic!... Află-l

BAZA UNU: - Protocolul unsprezece: "Dobitoacele creștine atrase de noi în armata vizibilă a lojilor, pentru a deruta încrederea fraților lor!"...

RABI: - Așa!...

BAZA UNU: - Și, tot în rândul întâi, încă patru oi din turma noastră!

RABI: - Ai văzut ce trebuia!... Acum, știi!... Poți să te apleci pe rândul doi!... Ce vezi?

BAZA UNU: - Protocolul zece: "Vom pune la cale alegerea unor președinți care au în trecutul lor un păcat ascuns... Frica de destăinuire va face din ei executori devotați ai ordinelor noastre!... Se respectă Protocolul unsprezece: "Nici într-un caz nu vom împărți puterea noastră cu ei!"...

RABI: - Ai dezlegat taina!... "Dacă stricăm o parte din mașina statului, statul se va îmbolnăvi, ca și corpul uman și va muri!..."

BAZA UNU: - Protocolul treisprezece: "Nevoia pâinii zilnice îi va face pe creștini să tacă și îi va transforma în servitori umili!..."

RABI: - Toate acestea au fost născocite de noi după un plan politic pe care nimeni nu l-a ghicit timp de lungi secole... A venit vremea să se împlinească!...

BAZA UNU: - Protocolul patru: "Trebuie să-i supunem pe creștini cu ajutorul industriei și al comerțului!"...

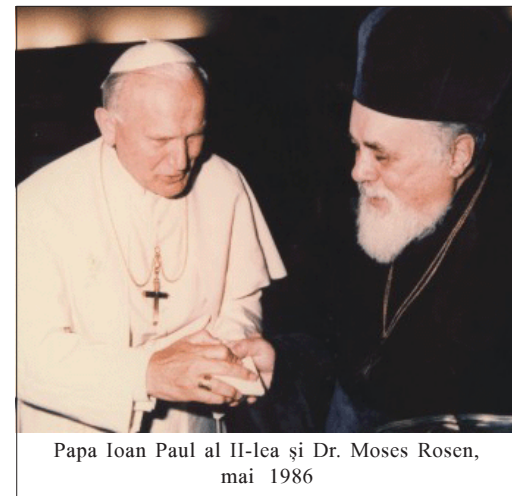
RABI: - Așa!... Dar marea taină o pătrunzi abia în Protocolul șase: "Pentru a ruina industria, vom dezvolta speculația, gustul luxului, a acelui lux care nimicește tot. Vom face să se ridice salariile, care totuși nu vor aduce vreun folos lucrătorilor, căci vom face să se nască în același timp o scumpire a produselor de primă necesitate!... Trebuie ca industria să ia pământului fructul muncii!... Cel mai bun mijloc pentru aceasta este de a mări impozitele asupra proprietății funciare, pentru a îndatora pământul!"...

BAZA UNU: - Planul nostru va fi împlinit prin Protocolul opt: "Un anumit timp, până vom putea să încredințăm, fără primejdie, fraților noștri, principalele posturi, vom da aceste funcții unor indivizi al căror trecut și caracter să fie astfel încât să existe o prăpastie între ei și popor!..."

RABI: - Adaugă și taina Protocolului doi: "Pentru noi este necesar ca războiul să fie strămutat pe terenul economic"...

BAZA UNU: - Iartă-mă, învățătorule!... N-am uitat-o!

Cristian NEGUREANU

Papa Ioan Paul al II-lea și Dr. Moses Rosen, mai 1986

Scopul (cam) scuză mijloacele

La făcut mare caz din „fiirtul” evreicei Ana Pauker cu legionarii. Să vedem despre ce este vorba.

La trei zile după 23 august 1944, comandantul mișcării legionare, Horațiu Comaniciu, a publicat un apel (apărut în ziarul Dreptatea, al Partidului Național-Tărănesc) prin care, recunoscând schimbările tocmai petrecute în România, își... oferă serviciile (ale sale și ale legionarilor săi). Aflându-se de propunere, s-a pornit o întrecere între partidele politice pentru captarea legionarilor, „elemente dinamice” de care toată lumea avea nevoie în faza luptei pentru putere.

După cum arată Nicolae Penescu, secretarul general al Partidului Național-Tărănesc, atunci când, în noiembrie 1944, s-a constituit al doilea guvern Sănătescu, Penescu a fost numit ministru de Interne. Una din primele sale măsuri a fost eliberarea din închisori a legionarilor, în toată țara. În consecință, Nicolae Pătrașcu, fostul secretar general al mișcării legionare, i-a solicitat o audiență, în cadrul căreia i-a propus colaborarea legionarilor cu Partidul Național-Tărănesc. Rezultatul nu s-a lăsat mult așteptat: Iuliu Maniu, conducătorul partidului, i-a acceptat. (Dar unii fruntași evrei îi vor reproșa aceasta lui Maniu — relatează dr. Emil Dorian — el va răspunde zîmbind: "Ce probleme aveți dumneavoastră, evreii? Voi le-ați rezolvat întotdeauna cu banii și cu inteligența dumneavoastră!").

Ulterior, atunci când își va da seama că puterea, în România, înclină spre Partidul Comunist, Nicolae Pătrașcu va solicita — și va obține — o întrevedere cu următorul ministru de Interne (comunist) Teohari Georgescu, întrevedere la care va asista și Ana Pauker. Drept urmare, numeroși legionari au fost primiți în Partidul Comunist, ceea ce îi va prilejui scriitorului Al. O. Teodoreanu-Păstorel una din epigramele sale politice, răsplătite cu închisoarea:

Camarade, nu fi trist!
Garda merge înainte,
Prin Partidul Comunist!

A fost „meritul” Anei Pauker și al lui Miron Constantinescu — căroră Partidul le „trasase sarcina” de a organiza creșterea numărului de membri — că au deschis larg porțile P.C.R.-ului, astfel încât (dar nu numai prin legionari) după un an de existență legală, de la mai puțin de o mie de membri, se indică un număr de 800 mii. Succes imens pentru cei doi organizatori, dar care, la timpul potrivit, se va întoarce grav împotriva lor!

În fond, lucrurile par a fi stat cu totul altfel: „Este de fapt interpretarea obiectiv nereserioasă și cam cinică a unui apel făcut de Ana Pauker la colaborarea cu forțele burgheziei” (Gh. Chisinevschi), (evident ca „tovarăși vremelnici” de drum), determinat de disperarea conducerii comuniste, că e prea mic numărul membrilor de partid față de sarcinile pe care Moscova le pune pe umerii lor. Și avîndu-se în vedere vechea maxima, însușită de Moscova: „Scopul scuză mijloacele”.

Sînt mai vechi încercările legionarilor de a se „înfrăți” cu Partidul Comunist. În al doilea volum *Pe marginea prăpastiei* publicat de guvernul Antonescu (1942, București) după înăbușirea rebeliunii legionare, se arată un episod din încercările legionarilor de a colabora cu comuniștii. Se relatează astfel că la 16 decembrie 1940, fostul prefect al județului Romanați, L. Tîrnoveanu, cu asentimentul Ministrului de Interne și însoțit de tînărul Stroe, directorul Presei și Propagandei legionare, se prezintă la comandantul lagărului de internare Caracal, cu dorința de a sta de vorbă cu „șefii comuniști” reținuți acolo: profesorul Petre Constantinescu-Iași, Mihai Bujor, Ilie Cristea. Stroe le-a făcut acestora o expunere „comparativă” între ideologiile legionară și comunistă.

— Amîndouă prezintă esențiale asemănări, cu deosebirea că voi, comuniștii, sînteți atești. A venit momentul să vă revizuiți atitudinea și să colaborați cu noi. Mai bine de 20 000 de muncitori de la Atelierele Grivița, Societatea Tramvaielor București, uzinele Malaxa sunt cu noi... Vă propunem, camarade Constantinescu-Iași, să țineți o conferință la Caracal!...

A răspuns Mihai Bujor:

— Cei 20 000 de muncitori pe care îi considerați legionari sunt „produsul comunismului”, educați de noi. Cămașa lor verde o poartă de formă, de protecție... în suflet au rămas roșii!... Dacă nu s-a deschis atunci calea colaborării, a fost pentru că legionarii pretindeau comuniștilor să intre în legiune, iar comuniștii pretindeau legionarilor să intre în Partidul Comunist.

Marius MIRCU

MIC ABECEDAR ARTISTIC

A
ACTOR

Mulți actori sînt atît de talentați încît și în viață sînt foarte naturali.

B
BLESTEM

Blestemul actorilor : să fie judecat toată viața de către unii care au mult mai puțină fantezie, mult mai puțin gust și mult mai puțină inimă decît el.

C
CRITERIU

Cel mai bun criteriu în arta teatrală e memoria. Dacă ai uitat o piesa după două săptămîni, înseamnă că a fost proastă.

D
DURATA

Durează mulți ani pînă observă publicul că o mare vedetă nu mai face un ban.

E
EFFECT

Efectul inteligenței artistice: să deosebești ceea ce e important de ceea ce nu e.

F
FEMEI

În teatru sînt femei pudice și femei care... doar se jenează.

Marlene Dietrich

MICA PUBLICITATE

PIERDUT pe cînd mă duceam în gară trenul. Cine l-a găsit, să-i fie de bine.

DAU de suflet o pereche de ghete rupte. Doritorii se vor adresa la „Gheata solidă”, sub antichități.

VÎND pentru totdeauna o batistă uzată. Doritorii se vor adresa str. Amărăților nr. 606, Intermediarii admiși.

DE VÎNZARE o pereche de boi ce mi s-au furat vara trecută. Cumpărătorii a-mi aduce banii, iar boii să-i ia de la hoț.

CUMPĂR orice cantitate de bani. Ofer 1 leu pe kilogram, adresați-vă Șmecherilă, vila Lefterilor 14.

CAUT asociat pentru falsificat bancnote, îl asigur de 10 ani închisoare. Adresați: Ocele Mari.

CAUT doică pentru un sugar de 18 ani. A se adresa pe str. Uitării 69, sub: lăptoasa.

PERUCI, calitate superioară, confecționate din păr de pact în ateliere. A se adresa Prefectura poliției.

Întâlniri de neuitat

Eram într-o seară, prin toamna anului 1834, la „Mircea”, cu prietenul meu, scriitorul Horia Furtună și cu prietenul lui nedespărțit, poetul Ion Pillat, cînd, pe la orele

10, apărură Păstorel.

— Noroc, fraților, spuse el. Vin de la o conferință a doctorului X. Mă interesa!

— Ce conferință ? l-a întrebat Furtună.

— O conferință împotriva alcoolului. Dar am satisfacția că i-am făcut „praf” conferința.

— Cum adică ?

— Pentru ca să dovedească, susținea doctorul, că instinctele primare ale vietăților sînt împotriva alcoolului, a dat ca exemplu o experiență pe care o făcuse; un exemplu din natură. Iată-l. Am pus un bou în fața unei căldări cu apă și alta cu vin. Ce credeți că a ales animalul? Apa, a răspuns unul dintre auditori. Exact, a spus conferențiarul, și de ce?

— Pentru că e bou, am răspuns eu, spre hazul general. Și astfel i-am făcut praf conferința.

Nicolae DIMITRIU

Ipoteze și ipotenuze

Adevăr și legendă

Puțini în afară de Iosif Constantin Drăgan în cărțile sale (printre care și „Noi tracii”) au îndrăznit să afirme cu tărie că pe teritoriul actualei Români și înjur, trăiau populații cu o limbă și-o obârșie apropiată, care se întindeau din peninsula italică, prin Carpații Boemiei, spre sud pînă pe țărmurile Asiei mici și mai departe în estul Mediteranei. De fapt istoricii spun că neamul Tracilor era cel mai numeros, în lumea cunoscută pe atunci, după cel al Inzilor.

Aceste triburi de o vitejie cunoscută (harțuia mereu Imperiul Roman în extindere), încât cucerirea Daciei le-a prilejuit acestora o asemenea bucurie încât au ținut-o într-un festin o jumătate de an. De fapt „romanizarea” începuse demult, odată cu integrarea triburilor de la granițele Imperiului Roman ca și „clientelare” (plătite să aperse granițele de popoarele migratoare), când datorită faptului că aveau o limbă asemănătoare s-au putut lesne înțelege. Sunt de altfel informații „certe că fiii unori conducători traci au studiat” la Roma, j

Faptul că aveau un grai asemănător, explică și „romanizarea” rapidă a Daciei, dar poate fi aprobată și prin studiul graiurilor mai vechi, care persistă în primul rând la aromâni, istroromâni și meglenoromâni, dar și în zonele mai izolate, care n-au fost ocupate de armatele romane: din Crișana, Maramureș sau alte zone muntoase din Carpați. Având ca ocupație de bază păstoritul, aceste populații au „rezistat” cuceririi, păstrându-și în mare parte obiceiurile, portul, tradițiile și graiul vechi. Doar așa s-ar mai putea înțelege de unde provin atâtea produse folclorice, atâtea porturi diverse la îmbrăcăminte și atâtea tradiții cum nu se mai găsesc (deși nu se spune) nicăieri în lume. Nu întâmplător România a fost invitată în America să-și prezinte acest „arsenal” care a făcut furori acolo (unde avem totuși, un ambasador priceput). Nu vreau să vă

plictisesc cu exemple, dar dacă vă duceți să vorbiți cu bătrânii în diferite zone mai izolate, veți avea revelații în cele de mai sus. Bătrânii spun de exemplu la hârtie „popirus” care vine de la meșteșugul de a face hârtia din „papirus” în Egipt, dar ceea ce nu înseamnă că nu se putea produce și în Delta Dunării, mai ales că în mare s-a descoperit poate cea mai veche civilizație din Europa (după specialiștii americani circa din anul 7500 î.e.n.). Eu nu afirm că nu s-au găsit înscrisuri pe papirus din cauza umezelii sau a inundațiilor (lucru posibil de altfel știindu-se că în condițiile climatei noastre „papirusurile” n-ar rezista mii de ani), dar cred că tracii de pe teritoriul est și nord pontic au folosit una din scrierile cunoscute: greaca sau latina veche.

Ștefan TARJOC
(va urma)

PARODIE

română

*Dacă nu deschizi fereastra
Am să cînt sub ea balade
Și romanțe și sonete
Și la urmă: „Uhâi, bade !”
Dacă nu deschizi fereastra
Îți voi secera toți crinii
Și o să dansez berbuncul
Pînă ’ți pun în cap vecinii.
Dacă nu deschizi fereastra
Frumusețea mea ce pieri,
Jur să dau în noaptea asta
Telefon la pompieri.
Dacă nu deschizi fereastra
Sfinx cu suflet de beton,
Îmi iau scara și chitara
Și mă mut sub alt balcon.*

Mircea MICU

Seară de august
- Primăvară !

Păpușa care mă privea
Cu ochi albaștri, pentru prima oară,
Nu era păpușa mea,
Dar, am întîlnit-o într-o seară.

Păpușa care mă privea,
Și o priveam pentru întîia dată,
În ochii-albaștri-ascundea ceva,
Deși privirea era fără pată.

Păpușa care mă privea,
Și o priveam, era femeie,
Frumoasă! Si păpușă nu era;
Părea în faptul serii o...idee.

Femeia care mă privea,
Pe care-am întîlnit-o într-o seară,
Sau, că mă privește îmi părea,
În miez de vară, ea era... primăvară...

Victor ENACHE

Medicina naturistă

Conform definiției, medicina tradițională se referă la metodele, abordările, cunoștințele, credințele medicale care folosesc medicamente pe bază de plante, animale sau minerale. Terapiile spirituale, tehnici manuale și exerciții, aplicate combinat sau pentru a trata, diagnostica sau preveni bolile sau pentru a menține starea de sănătate.

Chiar dacă sunt terapii tradiționale sau dacă au intrat recent în atenția publicului larg aceste terapii ridică multe controverse. Terapiile naturiste aparțin medicinei holistice, adică tratează omul în integritatea sa: psihic, spiritual, somatic.

Terapiile naturiste au devenit din ce în ce mai populare dată fiind costul lor scăzut, minimalizarea efectelor secundare, accesul la aceste plante.

Se mai întilnește termenul de medicină complementară. Esențial în acesta este colaborarea acceptarea din ambele părți atât a medicinei clasice cât și a metodelor neconventionale.

Încă din anii 1825 se înființează la noi în țară (la Piatra-Neamț) farmacia fraților Vorel. Suntem țara care a folosit din cele mai vechi timpuri tratamente pe bază de plante, de exemplu virtuțile terapeutice ale mierii și ale produselor apicole. În rîndul populației există și o mare confuzie cauzată în parte de informațiile insuficiente, incorecte și incontrolabile. Dar, medicii atrag atenția asupra faptului ca terapiile naturiste nu pot vindeca absolut orice, de exemplu forme avansate de cancer sau urgențe medico-chirurgicale. Unii reumatologi apelează la preparate standardizate fitoterapeutice pentru ameliorarea afecțiunilor degenerative, în special a bolilor artrozice. Alte specialități care folosesc preparate pe bază de plante sunt cardiologia și neurologia (de exemplu preparatele pe baza de ginkgo-biloba).

Fizioterapie, adică tratamentul cu ajutorul plantelor a fost transmisă din generație în generație prin mijloace tradiționale, în care experiența individuală a jucat un rol important. Calitățile terapeutice ale plantelor pot fii utile chiar și în cazul unor boli grave. Din planta Pervinca Minora din Madagascar an fost extrase două substanțe: vincalublastina și leucocristina. Din acestea se obțin vincristina și vinblastina, medicamente utilizate în tratarea neoplasmelor, a limfomului Hodgkin și a leucemiei acute.

Ceaiurile și medicamentele obținute din plante pot ameliora o serie de simptome, dar în primul rînd nu au reacții adverse-spunem noi laicii. Prin prepararea unor plante se pot obține otrăvuri puternice ca și droguri halucinogene.

Să nu uităm preparatele pe bază de plante sunt tot medicamente și trebuie considerate ca atare.

Dr. Ecaterina ANDRO

Când Gioconda...

Când un surâs te cucerește
Cu mîngâieri tremurătoare
Nici-o ființă nu-ți trezește
Atâtea clipe-nrobitoare...

Când un surâs te amăgește
Cu marea taină a iubirii,
Nici o spreanță nu-ți lipsește
Pe calea drept-a pătîmirii...

Când Gioconda te privește
Cu-acel surâs mîngâietor,
Ca într-un vis, ea te vrăjește
Să-i fii mereu admirator...

Când Monna Lisa-i numai vers,
Al ei surâs e-un Univers!

6.09.2006 Aurel JICMAN

„Ea este mai „sugestivă” decît
oricare altă operă de artă, afară de
„Melancolia” lui Dürer.”
(Walter Pater, 1873)

Garda, Căpitanul, Arhanghelul și Carol al II-lea

La 4 martie 1923, I. C. Cuza înființa „Liga Apărării Național-Creștine”, (LANC), o organizație de dreapta, în 1935, LANC va fuziona cu Partidul Național-Agrar condus de O. Goga. Prin fuziune va apare Partidul Național Creștin.

În LANC se face tot mai mult remarcat, prin idei și activitate, Corneliu Zelea Codreanu. În 1927, C. Z. Codreanu, „după o ședință care a ținut un minut, întemeiază „Legiunea Arhanghelului Mihail”. Legiunea și-a creat în 1930 o secție politică, Garda de Fier. Membrii Legiunii, legionarii, purtau cămașa verde, diagonală și pistol, iar șeful avea titlul de „Căpitan”. Garda de Fier avea o organizare paramilitară, ordinele șefului fiind obligatorii, fără nici un comentariu. Alexandru Vaida-Voevod afirma în 1934 că: „Mă consider părintele spiritual al Gărzii de Fier, ba mai mult ca nas al acestei organizații”.

Alexandru
Vaida-Voevod

În „Cărticica șefului de cuib”, C. Z. Codreanu cerea legionarilor „Legea tăcerii”, „vorbește ce trebuie. Vorbește când trebuie, ca nu cumva din greșeală să se trădeze vreun secret. Șeful de cuib cerea tuturor să jure „că nu vor trăda niciodată Legiunea și Căpitanul. Nici un legionar nu poate pleca din Legiune pe motiv că s-a supărat cu cineva și nu are voie să vorbească de rău pe șefii lui. Aceste acte vor fi considerate ca o trădare. Se mai precizează: „Dacă însă

printre legionari va fi prins unul care se va vinde pentru bani și va fi trădător al Legiunii va fi pedepsit azi, mâine, peste un an sau peste doi”. Se cerea: „Dreptate Românilui și moarte trădătorului”, cinste, ordine, disciplină.

Garda de Fier a folosit ca armă politică principală teroarea. În 1924, C. Z. Codreanu îl va împușca pe C. Manciu, prefectul poliției din Iași, în 1930 legionarii au încercat suprimarea lui C. Angelescu, subsecretar de stat la Interne și a lui E. Socor, directorul ziarelor „Dimineața” și „Adevărul” și în 1933 l-au asasinat pe peronul gării din Sinaia pe I. Gh. Duca. Crima este o trădare a moralei creștine și a legalității, indiferent de rațiunea care a provocat-o. „Desigur, nota D. Zamfirescu, noi putem admite că uciderea lui Manciu de către «Căpitan»... a fost un act comis în legitimă apărare. Cum a și fost judecat și absolvit de tribunalul lumesc. Dar act creștinesc nu a fost, de bună seamă!

Mircea BĂLAN

Golgota unui fost prim-ministru

Imre Nagy: de la Ambasada iugoslava din Budapesta la Snagov

Imre Nagy, de două ori prim-ministru al Ungariei (4 iulie 1953-18 aprilie 1955; 24 octombrie - 4 noiembrie 1956). Executat prin spânzurătoare, în iunie 1958, la Budapesta, împreună cu alți trei participanți la revoluția din 1956 JM Mateteri Miklos Gimes și Jozsef Szilagyi).

Una dintre numeroasele și interesante probleme la care se referă Imre Nagy în însemnările sale, după debarcarea din funcția de prim-ministru al Ungariei, este și expulzarea sa din țară, la 23 noiembrie 1956.

Lectura textului relevă, acțiunea de mediere întreprinsă de guvernul iugoslav și de personalul Ambasadei iugoslave din Ungaria pe lângă guvernul sovietic, poziția acestuia și eșuarea tratativelor, condițiile puse, apoi, de Janos Kadar și dorința membrilor grupului lui Imre Nagy de a nu părăsi Ungaria, conținutul convenției iugoslavo-ungare, din 21 noiembrie 1956, și promisiunile făcute de guvernul ungar în legătură cu garantarea securității personale a fostului premier.

Dreptul nostru

„Trebuie să vedem și problema așa-numită a dreptului nostru de azil.

1. La Ambasada iugoslavă.

Nici eu și nici tovarășii mei nu am cerut și nu am inițiat cererea dreptului de azil. În legătură cu discursul tov. Tito de la Pola (11 noiembrie) în care, printre altele, a spus că «Nagy Imre a fugit», în scrisoarea noastră adresată tov. Tito și în anexa scrisorii care a fost scrisă de tov. Szanto Zoltan, invitat de către Ambasada iugoslavă în noaptea de 3-4 noiembrie 1956, se arată convorbirea avută cu ambasadorul Soldatici care ne-a atras atenția, din însărcinarea guvernului iugoslav, despre apropiatul atac al sovieticilor și a eventualelor urmări grave, pentru evitarea în continuare a altor evenimente, tovarășii conducători să meargă fără întârziere în clădirea AmIn asemenea condiții, am ajuns la Ambasada iugoslavă, unde am stat pînă la 22 noiembrie 1956, orele șase seara.

În interesul nostru, guvernul iugoslav, prin ambasadorul său din Moscova, a intrat în legătură cu guvernul sovietic, respectiv cu delegatul acestuia în problema de mai sus, după cum știu eu cu ministrul de externe, Sepilov. Problema consta în aceea de a ni se permite ca în mod liber și fără a ni se întâmpla ceva să putem părăsi clădirea Ambasadei, să garanteze securitatea noastră și pentru atitudinea noastră să nu folosească represii, în cazul că nu sîntem de acord cu aceasta, să ni se permită ca împreună cu familiile noastre să putem părăsi teritoriul țării și să putem pleca în Iugoslavia.

Condițiile puse de Moscova

Condiția Moscovei, pe care prin organele externe iugoslave mi-a comunicat-o Ambasadorul iugoslav din Budapesta, Soldatici, a fost următoarea: Să declar că sînt de acord cu politica guvernului Kadar și îl sprijin, să declar că hotărîrea mea luată în ultima zi a existenței guvernului meu cu privire la denunțarea Tratatului de la Varșovia, declararea neutralității, cererea retragerii imediate a trupelor sovietice, cuvîntarea mea ținută la radio în zorii zilei de 4 noiembrie 1956 le-am făcut sub influența presiunii reacțiunii. În răspunsul meu, ce am predat în scris ambasadorului Soldatici, am arătat motivele dezacordului meu și am schițat atitudinea mea în aceste probleme.

Tratativele de la Moscova din cauza atitudinii rușilor au devenit din ce în ce fără perspectivă. După cîteva zile, de la Rankovics-a sosit o nouă telegramă, prin care cerea următoarele pentru reușita tratativelor: să dau o declarație de demisie, antidatată cu data de 4 noiembrie 1956. Am motivat răspunsul de refuz printr-o scrisoare pe care am trimis-o la Belgrad prin ambasadorul Soldatici.

În urma acestui fapt, tratativele de la Moscova în problema noastră s-au întrerupt, motivîndu-se că, fiind vorba de o chestiune maghiară, să ne rezolvăm noi înșine chestiunea, cu guvernul Kadar, prin intermediul iugoslavilor.

Dumitru COSTEA

Amanti celebri

Elena Lupescu
și Carol al II-lea, în exil

Eroina, Magda Wolf-Lupescu, din părinți evrei, veniți din Vest, de „condiție modestă”. Tânăra văduvă a locotenentului Tâmpeanu, nu întârzie, sub pana biografului ei să-și pună în valoare, un anumit farmec ascuns, întâmplarea îi oferă ocazia, sub statura de atlet, a însuși prințului moștenitor. De la prima lor întâlnire, pozând în costumul Evei, tânăra Magda subjugă prințul afemeiat, care îngenuchiind îi săruta picioarele. Conștientă de puterea ei de seducție asupra prințului, își proiectează deja ambiția spre gloria tronului, a puterii din „condiția ei modestă”.

Carol nu era la prima lui aventura amoroasă. De fiecare dată, slăbiciunea lui îl împingea atât de departe, încât era dispus să renunțe la tron, la datoria lui față de țară, chemat mâine să-i asigure protecție și fidelitate. E cunoscută fuga lui la Odessa, în timpul primului război mondial, atunci când soldatul român lupta pe front și căsătoria morganatică cu Zizi Lambrino. Numai intervenția regelui a evitat un scandal public.

Cel mai autentic portret i-l face artista de teatru Elvira Popescu, pentru care era iarăși dispus să renunțe la tron și să părăsească țara, obsedat de plăceri senzuale. „De que vous rencontrez une jolie femme, vous perdez la

tete”, trezindu-l la realitate. Magda Wolf însă nu era Elvira Popescu. Iată toată tragedia.

Primul gest al proaspetei favorite, consistă în a-l îndepărta de toți aceia, care ar fi putut exercita asupra prințului o influență decisivă, care să-i contracareze planurile: familia regala, soția sau oameni politici responsabili, cum era Ion Bratianu, șeful guvernului. Tot în același timp își schimbă numele de Magda, de rezonanță străină, în acela de Elena, nume purtat de viitoarea regina a țării.

Subjugat total de grațiile amantei, prințul îi cumpără o vilă, pe lângă șoseaua Kisseleff, nu departe de reședința regala, unde-și trăiesc liniștiți noua idilă, uitând că avea o soție, o morală de respectat. Scandalul nu întârzie să devină public și intervenția regelui devine imperativă. Și iată ce-i amintește regele fiului lui: „En tant que Commandant supreme de Boy-scouts, tu es l'educateur de toute la jeunesse roumaine. Tu dois leur donner l'exemple”.

„Elena” veghează însă, ca prințul voiaj să nu-i scape din mreje și astfel ruptura cu familia devine inevitabilă. Cum prințul era mereu dispus la „fugă”, pentru o nouă aventură galantă, nu i-a fost greu Magdei Wolf, să-l determine să se expatrieze. Singuri, departe de climatul curții, de sentimentul datoriei, putea sa-l capteze total ambițiilor ei.

La Paris nu întârzie mult. Veneția, orașul gondolelor, este ales ca reședință provizorie. Aici, pentru prima dată, Carol cere sfat amantei. Aceasta-i prezintă două alternative: a se întoarce în țară, înseamnă a fi prizonierul „camarilei”!, a rămâne în străinătate, înseamnă a-și păstra toată libertatea de acțiune. Alegerea nu este greu de presupus: Carol trimite regelui Ferdinand scrisoarea de renunțare la tronul României. „Elle se vit soudain jouant un rol politique de premiere grandeur”.

Trimisul regelui, ministrul Hiot, venit la Veneția, pentru a decide pe Carol să revină la renunțarea la tron se lovește de obstința amantei, pe care Hiot o acuză: „d'avoir volontairement sape la tentative de rapprochement entre Carol et sa famille”.

De acum deciziile, privind treburile țării, nu-i mai aparțineau, Carol era total subjugat capriciilor amantei.

Filon VERCA

Primul prim-ministru evreu al Angliei

A fost una din personalitățile politice de mare forță și originalitate, această a doua calitate manifestîndu-se în mai toate compartimentele vieții sale, uneori cu note excentrice, bizare. Viața sa, pînă în momentul reușitei afirmării în politică, a fost în contrast șocant cu a tuturor personalităților cărora soarta și meritele le hărăziseră, înainte de el, rolul de prim-ministri ai Regatului Unit.

S-a născut la Londra, la 21 decembrie 1804. Tatăl său, Isaac, era rentier și literat amator; operelor lui nu i-a fost refuzată o oarecare notorietate.

Bunicul, Benjamin, se stabilise în Anglia la 1748, venind din Italia. Familia paternă se trăgea din Levant și nu din Peninsula Iberică, cum va susține Disraeli. În schimb mama sa, Miriam Basevi, cu care viitorul om politic nu s-a înțeles, avînd toată viața sentimentul frustrării de dragostea maternă, era descendentă dintr-o mare familie de evrei spanioli, alungată de persecuțiile din vremea lui Ferdinand Catolicul și a Isabelei de Castilia. Și bunica pe linie paternă, o Villa Real, era tot membră a unei familii bogate de evrei, de origine spaniolă.

În 1813, Isaac Disraeli a avut un conflict cu comunitatea evreiască din Londra, în urma căruia a rupt relațiile cu coreligionarii săi și și-a trecut copiii la anglicanism. Benjamin a fost botezat la 31 iulie 1817. Fără această întâmplare, e puțin probabil că viața politică engleză din veacul trecut ar fi

numărat printre protagoniștii ei un Disraeli, căci în Anglia nu le-a fost îngăduit evreilor accesul în Parlament pînă la 1858.

Spre deosebire de toți prim-miniștrii englezi de pînă la el, Benjamin Disraeli n-a studiat decât în obscure școli private și educația nu i-a fost deloc sistematică, nici completă. Avea însă o scăpărătoare inteligentă, o uriașă putere de muncă și ambiție, astfel că și-a compensat lacunele prin bogate lecturi. A fost cel mai fecund și mai talentat om de cultură și scriitor între premierii britanici. Opera sa publicată însumează 23 de volume de romane și eseuri, 8 volume de cuvîntări, 5 volume de corespondență și 43 de articole de periodice.

A intrat ca practicant la o importantă firmă avocațială londoneză, dar nu s-a putut acomoda profesiei. S-a lansat în speculații de bursă asupra minelor sud-americane și în editarea unui ziar ce ar fi trebuit să rivalizeze cu „Times”. A eșuat în ambele întreprinderi și a rămas cu mari datorii, de care nu va scăpa decât după căsătoria, în 1839, cu o văduvă bogată și cu 12 ani mai în vîrstă decât el. A fost, cu toate acestea, o căsătorie fericită. Ambii au ținut sincer unul la celălalt.

Prima sa cuvîntare în Parlament a fost un dezastru, dar ultimele lui cuvinte sunt memorabile, în mijlocul rîsetelor și apostrofelor sarcastice cu care confrății îl copleșeau, Disraeli a exclamat: „Încehi acum, dar va veni timpul când mă veți asculta!”.

Robert PĂIUȘAN

Disraeli și Regina Victoria

Fidel - prietenul care a pus Moscova pe gânduri

Aături de India, un alt principal aliat al Uniunii Sovietice în Lumea a Treia, după moartea lui Nasser, a fost Cuba lui Castro. Atunci când Castro a sosit în prima sa vizită în URSS, în 1963, primirea triumfală de care s-a bucurat demonstra faptul că reproșurile legate de criza rachetelor fuseseră date uitării. Traductorul său în această călătorie, Nikolai Leonov, mai tânăr decât Castro însuși, era o stea în ascensiune pe firmamentul Direcției Întâi Centrale. Pe când se aflase la rezidența din Mexico City, pe la mijlocul anilor '50, el a fost primul ofițer KGB care a intuit potențialul de lider revoluționar al lui Castro. Timp de patruzeci de zile, Leonov îl însoțește pe Castro într-un turneu triumfal fără precedent prin Uniunea Sovietică, de la Leningrad în Siberia. Liderul charismatic de guerilă s-a adresat unor mulțimi entuziaste adunate pe stadioane, în întreprinderi, în Piața Roșie; a inspectat o bază de rachete, a asistat la parada de 1 Mai, din vârful zidului Kremlinului, a primit titlul de Erou al Uniunii Sovietice, Ordinul Lenin și o stea de aur. Când vizita de stat a luat sfârșit, Leonov s-a lăudat în Centrală că el și Castro deveniseră prieteni pentru toată viața.

În ajunul vizitei lui Castro, KGB-ul a primit primul grup de ofițeri ai serviciului de informații externe cubanez, așa-numita Direcția Generală de Inteligență (DGI), pentru un stagiu de perfecționare la Moscova. La Havana, cel mai apropiat contact sovietic al lui Castro rămăsese rezidentul KGB devenit ambasador, Aleksandr Sitov (alias Alekseev), care continua să afirme și după criza rachetelor că Fidel considera ambasada sovietică ca propria sa locuință. Sitov lucra și cu Che Guevara în vederea selecției și formării agenților latino-americani.

Cu toate acestea, Castro i-a părut Moscovei un aliat capricios și dificil. Mându de a fi reușit să cucerească puterea la Havana, pornit direct de la baza sa de guerilă din Sierra Maestra, Castro declara că singura cale spre putere a partidelor comuniste din America Latină era așa-numita „via armată”, spre deosebire de liderii sovietici, care preferau „via pacifică”. Prin 1966, el proclama erezia că Havana și nu Moscova deținea cheia eliberării și victoriei asupra imperialismului. La Congresul al XXIII-lea al PCUS din acel an, delegația cubană a îndrăznit chiar să critice Kremlinul, pentru că nu a acordat un sprijin mai substanțial Vietnamului de Nord. În același timp, Castro a anunțat că, datorită războiului declarat împotriva „birocratismului” și stimulentele materiale, Cuba înainta spre comunism mai rapid decât Uniunea Sovietică.

Pe la mijlocul anilor '60, realizările reale ale Revoluției Cubane -reformele în domeniul sănătății și educației și eliminarea gangsterismului lasă loc unei retorici vane, care nu avea nici o legătură cu managementul economic stângaci și cu intoleranța crescândă a regimului; însuși Castro a recunoscut că existau 20 000 de deținuți politici în anul 1965. Dar Castro a rămas la fel de fascinant pentru tinerii radicali occidentali și din Lumea a Treia, cu aspectul său de David bărbos, luptând pe insula lui împotriva Goliatului imperialismului american. CIA a contribuit la menținerea reputației eroice a lui Castro, născocind - uneori cu binecuvântarea Casei Albe - o serie întreagă de atentate bizare, niciodată duse până la capăt. Imaginea lui Castro a fost și mai mult înfrumusețată prin sfârșitul eroic al lui Che Guevara, capturat și executat în 1967, pe când lupta alături de guerila boliviană, și fiind instantaneu imortalizat pe tricourile radicalilor din lumea întreagă.

Christopher ANDREW

Cum s-a pensionat Hrusciov

Pin 1964, Hrusciov își pierduse adevărata majoritate a membrilor Prezidiului. Criza rachetelor cubaneze fusese resimțită ca o umilință sovietică. După o recoltă slabă în 1963, Hrusciov este silit să utilizeze o parte din rezervele de aur și valută forte pentru a cumpăra cereale din Occident, transformând pentru prima oară Rusia în importator. De atunci înainte, una din principalele sarcini ale KGB-ului a constat în monitorizarea piețelor internaționale de cereale. Dar principala sursă de nemulțumire a fost reprezentată de constanta reorganizare a aparatului de partid și de stat, efectuată de Hrusciov.

Printre complotiștii permanenți din Prezidiu împotriva sa, s-a aflat Șelepin și protejatul său Semiciastni, care au aranjat supravegherea convorbirilor telefonice private ale lui Hrusciov. Fiul acestuia, Serghei, se lamenta mai târziu: „Am considerat totdeauna că atât KGB-ul, cât și celelalte organisme specializate trebuiau să ne ajute. Și dintr-o dată... nu ne mai protejau ci ne hăituiau, cunoscându-ne toate mișcărilor”. Când Hrusciov a plecat în concediu la Marea Neagră, în toamna anului 1964, a fost brusc rechemat la Moscova, la 13 octombrie, pentru a participa la o ședință urgentă a Prezidiului.

La aeroport, contrar atmosferei festive uzuale, el este întâmpinat numai de Semiciastni și de un ofițer superior de securitate de la KGB. După cum își amintește fiul lui Hrusciov, Semiciastni avea o expresie crispată. El spune: „Toți sunt adunați la Kremlin și vă așteaptă”. „Hai să mergem!” a răspuns Hrusciov.

Semiciastni a afirmat mai târziu că mai mulți colegi ai lui Hrusciov au sugerat arestarea lui, însă Prezidiul a decis împotriva. S-a hotărât în schimb confruntarea lui Hrusciov, dacă avea să fie necesar, cu dovezile privitoare la rolul jucat în epurările staliniste din Ucraina. Un alt complotist, Iuri Andropov, a explicat unui membru al Comitetului Central: „Dacă Hrusciov se încapățânează, trebuie să-i arătăm documentele pe care se află semnătura lui, referitoare la arestările care au avut loc între 1935 și 1937”. Însă Hrusciov a acceptat repede inevitabilul. În schimbul colaborării lui la cea mai pașnică succesiune de după Revoluție, i s-a permis să-și păstreze locuința de pe colinele Lenin, vila și automobilul, oferindu-i-se o pensie de 500 de ruble lunar. „Retragerea” lui Hrusciov a fost atribuită în presa sovietică „precarității sănătății și vârstei sale înaintate”. După aceea, în mod oficial aproape că a încetat de a mai exista, nici o referire nemaifăcându-se la persoana sa, până în 1970, când Pravda publică o scurtă notă despre decesul lui N. S. Hrusciov, pe care îl descrie simplu ca „pensionar”.

Oleg GORDIEVSKI

De ce a dispărut țarismul

Ținta Rusie era pe marginea prăpastiei. Imperiul Romanovilor se prăbușea. Teroarea cnutului, intoleranța religioasă, pogromurile împotriva evreilor și împotriva altor minorități, diferența izbitoră între bogați și săraci, anii de război, cu lipsuri, morți, răniți și mutilați, dezastrul economic în care se zbatea imperiul, toate adunate au făcut ca pe fondul unei nemulțumiri generale să izbucnească Revoluția bolșevică.

Corupția, specula și anarhia erau în floare. Țarul era șef al statului, foarte temut pentru cruzimea cu care-și judeca supușii, dar nu iubit și respectat de aceștia. Felul lui de a conduce prin teroare, nedreptățile economice și sociale care persistau, lipsa de drepturi pentru cei mulți, toate i-au determinat pe supuși să nu mai suporte regimul țarist. Cei umiliți și obidiți s-au ridicat împotriva regimului lui Nicolae al II-lea și l-au răsturnat.

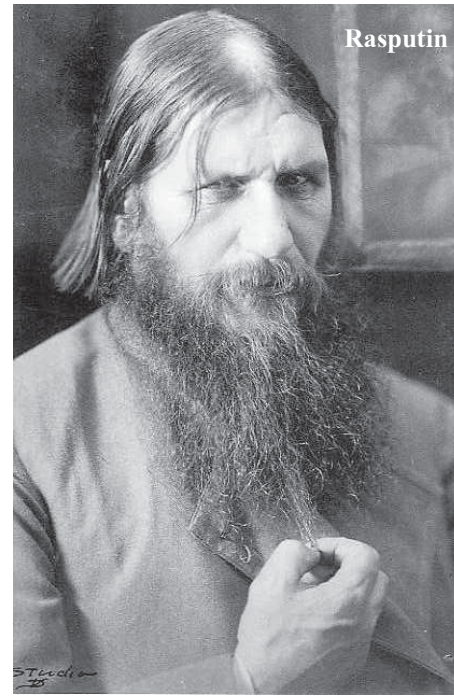
În Evanghelia după Matei (7.2) se spune:

„Căci cu ce judecată judecați, veți fi judecați; și cu ce măsură măsurați, vi se va măsura”.

Iar marele scriitor Albert Camus completează:

„Nu așteptați judecata de apoi. Ea are loc în fiecare zi”.

Amarnice sînt dezamăgirile vieții cînd soarta te pune în situația de a

Rasputin

fi judecat și pedepsit după modul în care tu însuși i-ai judecat pe alții. Nicolae al II-lea, suveran tiranic și sîngeros, a fost obligat la sfîrșitul vieții sale să guste din pîinea durerii și din apa tristeții, ca și cei care au fost cumplit pedepsiți de el.

Revoluția din Octombrie a măturat regimul putred al lui Nicolae al II-lea, iar din ordinul lui Lenin au fost arestați: țarul, familia imperială și cei apropiați. Prizonierii au fost întemnițați într-o casă din orașul Ecaterinsburg. Războiul civil era în plină desfășurare, iar armatele albe obțineau victorii și se apropiau periculos de oraș.

Era 17 iulie 1918 și se împlineau 78 de zile de cînd Nicolae al II-lea și ai lui erau prizonieri la revoluționari. Pericolul ca țarul și

familia sa să fie eliberați devenea tot mai mare. Casa închisoare devenise ținta gardiștilor albi. În aceste condiții, noaptea, un ofițer bolșevic l-a trezit pe suveran și i-a cerut să coboare împreună cu familia și cu cei cîțiva curteni, rămași în preajma sa, în pivnița clădirii pentru „asigurarea securității sale și pentru unele fotografii”. În locul artistului fotograf care să-i imortalizeze pentru istorie, în pivniță așteptau 12 soldați, care la ordin, au deschis focul. Ș-a întîmplat atunci o minune... Sub privirile uluite ale ucigașilor, gloanțele au ricoșat din trupurile condamnaților la moarte, iar aceștia, în picioare, îi priveau speriați pe asasini.

Dar criminalii nu s-au lăsat impresionați de insucces. La un ordin scurt, soldații roșii au hăcuit cu baionetele familia Romanovilor și suita imperială. Spectacolul, de o cruzime și de un sadism de neimaginat, a fost oribil. Victimele n-au opus nici o rezistență, fiind surprinse și cuprinse de panică.

Măcelul avea un caracter apocaliptic, iar bestialitatea cu care acționau soldații era determinată și de ura și setea de răzbunare pe care o strînseseră acești mujici în anii de sărăcie, foamete și nedreptăți îndurate. Sfîrșitul familiei țariste semăna perfect cu proorocirile sîngeroase din experiențele magice ale lui Rasputin.

Fantomele din visele starețului siberian, valurile de sînge, crimele de neimaginat, sadismul terorii, toate se împlineau ca un verdict regizat de spiritul celui care fusese ani în șir „omul sfînt” la curtea Romanovilor.

Și moartea face parte din destinul oamenilor. Providența le-a dat membrilor familiei imperiale un sfîrșit macabru. Dezbrăcate și jefuite de veșminte și bijuterii, trupurile morților au fost ascunse mai întîi într-o mină din apropiere. De teamă că trupurile vor fi descoperite și că se vor organiza pelerinaje ca la niște „martiri ai patriei”, a doua zi, leșurile au fost aruncate într-o groapă comună, la 10 km distanță de casa în care s-a produs asasinatul.

Dintr-un exces de prudență, dar și din dorința ca secretul acestei crime să fie cît mai bine păstrat, peste leșuri s-a turnat mai întîi acid sulfuric care a distrus țesuturile carnoase, iar apoi resturile au fost stropite cu benzină și incinerate. Totul s-a desfășurat în cel mai strict secret.

Cînd dreptatea piere, nu mai este nimic care să dea preț vieții oamenilor”, spune Kant.

V.D. SALINGEN

Uniunea popoarelor balcanice

În să mărturisesc că sunt adeptul convins al „Uniunii popoarelor balcanice”. Numai în acest cadru, atât problema Macedoniei, cât și atâtea

alte, pot găsi soluții organice, echitabile și durabile. Și tot în acest cadru sper să își găsească condiții de pașnică dezvoltare și elementul nostru

Aromănesc care, după cum știți, în afară de Macedonia se mai găsește răspândit în Albania, Epir, Tessalia și pe întreg cuprinsul Peninsulei Balcanice. Este timpul ca după procesul de divizare pe care l-a avut continentul nostru în urma propagării principiului naționalității, fondat pe idiomurile vorbite, să urmeze unul de reintegrare, bazat pe identitățile biologice, care sunt mult mai adânci, fără ca să se renunțe la partea bună a principiului naționalității. Așa cer noile timpuri, cu necesitățile lor specifice pe plan tehnic, politic, militar, economic, social etc.

Dar, spre deosebire de trecut, când încercările de federalizare balcanică porneau din calcule de echilibru politic, prin natura lor reci și egoiste, de data aceasta ar trebui să pornească din ceva mai adânc și permanent. Prea s-au obișnuit popoarele balcanice să se privească ca dușmani, luând în considerație numai diferența idiomurilor vorbite. Ele nu și-au dat seama că sub aceste diferențe exterioare stă originea comună și circulă același sânge, atât de frecvent amestecat și reamestecat sub semnul aceluiasi destin istoric. Dacă s-ar porni de la această concepție a autohtonismului balcanic, multe din frământările de până acum ar părea lipsite de sens. În felul acesta, s-ar netezi terenul de atâtea piedici care astăzi par de netrecut.

Desigur, chestiunea are multe aspecte, cu inerentele dificultăți ale începutului. Din discuțiile avute în ultimii ani cu diferiți frunțași balcanici și unele cercuri Occidentale care se interesează de problemele sud-estului european, am impresia că se poate păși chiar la încercări de transpunere în fapt.

Constantin PAPANACE

Realități implacabile

Un singur fir unește Casa Albă cu Departamentul de Stat, cu Consiliul pentru Relații Externe, cu Comisia Trilaterală și societățile secrete și New Agers-ii extremiști. Pentru unii, trebuie să existe o redistribuire completă a bogăției; pentru alții, trebuie eliminat creștinismul; pentru unii New Agers extremiști, trebuie să moară două sau trei miliarde de oameni din Lumea a Treia, până la sfârșitul acestui deceniu.

Într-un articol despre noua ordine mondială din SCP Journal, ediția din vara lui 1991, Tal Brooke îl citează pe Brock Chisolm, directorul Organizației Mondiale pentru Sănătate a Națiunilor Unite, trăgând următoarele concluzii îngrozitoare:

Pentru a realiza un guvern mondial, este necesar să le scoti oamenilor din minte individualismul, loialitatea față de tradiția familiei, patriotismul național și dogmele religioase.

Orice ar spune sau ar crede grupurile marginale, miezul premisei pentru o nouă ordine mondială este rezumat adecvat în publicația Rothschild, The Economist, în editorialul său din 28 iunie, 1991, intitulat „Schimbata-s-a ordinea mondială”, care spune:

Totuși, n-ar încăpea nici o iluzie că este posibilă o forță polițienească globală, condusă de o democrație globală. Aceia care au purtat ideile învingătoare spre vârful muntelui și acum doresc să le răspândească, nu vor permite ca acest proces să fie respins prin semi-conversie ori prin simple încăpățănări (...).

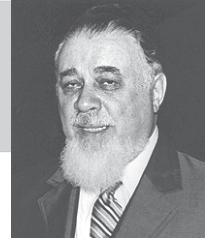
Și, dacă pare dureros, nu este. Vârful muntelui este ticsit cu cei ce preferă să nu accepte comerțul care e liberal, ajutorul social care e prea principal, sau controlul armamentului care impune o prea mare auto-strictețe. Iar America are nevoie să-și aducă aminte că bunăvoința de a-i atrage pe alții nu este suficientă pentru a face să funcționeze o ordine mondială colectivă. Trebuie să existe de asemenea dispoziția de a te supune ei. Dacă America vrea într-adevăr o astfel de ordine, va trebui să fie gata să-și exprime nemulțumirile față de G.A.T.T., să finanțeze agențiile de ajutor multilateral, să se supună Curții Internaționale, să accepte un sistem de monitorizare a exporturilor de armament și să-și facă un obicei de a consulta O.N.I.L (sublinierea noastră).

Dar vor într-adevăr americanii ca guvernul Statelor Unite să consulte Adunarea Generală a Națiunilor Unite înainte de a iniția o acțiune pe care o consideră de cel mai mare interes pentru națiune? Vor ei să plătească impozite pentru a susține o agenție de ajutor internațional? Vor ca procesele în care sunt implicați ei și familiile lor să fie judecate de tribunale mondiale? Vor să fie mai curând cetățeni ai lumii decât cetățeni ai Statelor Unite?

Pat ROBERTSON

din amintirile unui OM

Scutul lui David

...Pour la bonne bouche, voi da ca epilog al peripețiilor unui Maghen-David, o întâmplare din 1968. Se împliniseră 20 de ani de la, alegerea mea ca șef rabin. O sărbătorire impunătoare a avut loc la București, cu importante participări de conducători evrei din Israel și din întreaga Diasporă din Răsărit și din Apus. Șef rabinul Sefard al Statului Israel, Ițhak Nissim, a venit și dînsul și l-am primit cu întreaga cinstire cuvenită.

Peste câteva luni, am vizitat Israelul și, spre a se revanșa, șef rabinul Ițhak Nissim și soția sa au dat o mare recepție în cinstea noastră, la locuința lor din Ierusalim. După ce au plecat oaspeții, șef rabinul m-a rugat să intru cu dînsul în biroul său de lucru.

Aici, el își ceru de nenumărate ori scuze pentru ceea ce îmi va spune, dar mă ruga să-l cred că o face numai din pură prietenie. Ce credeți că a vrut ?

„Nu vă supărați, iubite coleg, dar Maghen-David-ul acesta, pe care nici un rabin din lume nu-l poartă, este preluarea unui obicei neevreiesc. Scoate-ți-l, căci dă aerul unei cruci pe care o purtați pe piept”.

Am izbucnit într-un hohot de rîs. Amfitrionul meu se aștepta la orice numai la o asemenea reacție nu. Mirat, se uită la mine și așteaptă să-mi treacă accesul de rîs. Într-un tîrziu, i-am explicat: „Știți de ce rîd? Rîd de ceea ce e în stare Dumnezeu să săvîrșească, uneori. Dacă mi-ar fi spus cineva în anii grei și plini de primejdii, cînd acest Maghen-David era dinamită pe pieptul meu, cînd spre a-l purta și a afirma astfel dragostea noastră de Sion, am trebuit să lupt, să sufăr, să risc, să înfrunt denunțuri, dacă mi-ar fi spus cineva că va veni o vreme cînd voi ajunge cu acest Maghen-David la Ierusalim, și acolo șef rabinul Israelului va socoti acest semn, ca nereligios, și va fi și dînsul între cei care să-mi ceară să-l scot, dacă așa ceva mi s-ar fi spus, aș fi considerat că e de domeniul fanteziei”.

Dr. Moses ROSEN

Mărgineanu așteaptă execuția

Celula morții la Gherla,

Și la Gherla, ca și la Jilava, ca și la Aiud

Celula morții e altceva la Gherla.

Nu seamănă.

E altceva, nu-i ca la Jilava, nu-i ca la Aiud.

Mărgineanu așteaptă execuția. Mărgineanu.

Locotenent de blindate.

La Prundul Bîrgăului.

În 1956, cînd cu revoluția din Ungaria, a vrut să scoată tancurile, să plece spre Gherla, să elibereze ocașii, să plece spre Cluj, să elibereze poporul, țara.

Mărgineanu își povestește viața.

Cum le-a vorbit sergenților, cum i-a pregătit, cum și-au strîns minile seara și cum peste câteva ore toată unitatea era încercuită.

Vînzătorul își facusie datoria.

Radu CIUCEANU

„Cine-ți scoate ochiul? Frati-miu!”

„Nu vă scărpinăți aromâni, că dărâmați gardul românului.”

Poate, însă, este vorba și de un păcat al armănamii, relevat de Costache Papanace, care, întreprinzând o serioasă analiză istorică afirma, într-o carte mică, dar densă, „Fermentul aromân...”, că aromânii se afirmă cu prisosință, mai ales în economia, spiritualitatea și în cercurile politice ale altor popoare balcanice, ori în Țările Române, cum s-au afirmat, odinioară, în Imperiul Austro-maghiar, Rusia, Polonia, în țări vestice etc. Nu lipsa valorilor le-a afectat dreptul la istorie, ci dispersia lor în alte culturi naționale și îngustul lor spirit de clan. Dacă un sociolog român remarca, nu de mult, malițios, ba chiar cinic, că românii n-au depășit stadiul de populație, deci, nu au ajuns la conștiința de popor, despre aromâni s-ar putea concluziona analogic, că n-au trecut de stadiul organigramei de clan (trib, vorba d-lui Canacheu).

Neavînd istorie, dacă bine ne amintim, primele știri menționează doar faptele lor negative, începînd cu „Povestirea istorică a mănăstirii Castamonitou” (circa 850, d.Ch), răscoalele din Vlahia, alt fapt imoral, uciderea lui David, fratele viitorului țar Samuel, din 976, ne dăm seama că ori au căutat adesea în con-trasens cu tendințele de evoluție istorică, ori au căutat salvarea din împrejurări dramatice, doar prin acțiuni militante limitate, ori de „cumpărare”, a unor drepturi sau favoruri.

Aspiranți la cultură, cu realizări de rang european, privind știința și artele, încă din secolul al XVIII-lea, dar în medii străine, aromânii au substituit lipsa de istorie cu mitul (e o boală cronică a romanității orientale, care se continuă și azi), întâmplările, fără a fi evenimente, sunt superbolizate, sunt reîncadrate în planuri eroice, cu sens moralizator, dar fără sprijinul faptelor reale. Și astfel, se creează, se inoculează ideea că neamul este nemuritor, nu are seamă în lume și așa mai departe. Efectul artistic e plăcut, dă satisfacție, chiar derobează în pretenții, ca în cazul lor, de tipul „națiune-popor-limbă”, tocmai acum cînd aceste noțiuni au devenit desuete pentru Vest, sunt atacate consecvent și dur din cătarea globalismului. Conjunctura, exploatarea ei spontană pun în valoare un fin tactician, tactica fiind tărîmul de glorie al aromânilor, strategia include, însă, și perspectiva de lungă durată. Or, de-a lungul secolelor, acest apanaj le-a lipsit aromânilor. De aceea, în evoluția lor, au clacat adesea, au fost chiar în pericol de decimare, nu odată. Astăzi, cînd sentințele sunt planetare, aromânii, ca indivizi sau înregimentați în colectivitate, mai ales cei din România, ar trebui să-și dea seama că, dacă se scarpină cu sau fără folos, pot să dărâme gardul românului, care i-a sprijinit atunci cînd au avut nevoie, fără a le condiționa ajutorul. Și astfel, se adeverește vorba bătrânească: - „Cine-ți scoate ochiul?” - „Frati-miu!”.

Ion VULPE